

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 14.02.1962, sp. zn. 2 Tz 13/62, ECLI:CZ:NS:1962:2.TZ.13.1962.1

Číslo: 6/1962

Právní věta: K otázce totožnosti skutku ve smyslu § 220 odst. 1 tr. ř.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 14.02.1962

Spisová značka: 2 Tz 13/62

Číslo rozhodnutí: 6

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Obžaloba, Rozkrádání majetku v socialistickém řízení

Předpisy: 140/1961 Sb. § 132 odst. 1 písm. b 141/1961 Sb. § 220 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Obžalovaný byl žalován okresním prokurátorem v Chomutově pro trestný čin podle § 132 odst. 1 písm. b) tr. zák., jehož se měl dopustit tím, že v lednu 1962 v Kralupech u Chomutova jako vedoucí hostince Jednota zadržel si pro sebe tržbu 5082,- Kčs, která byla u něho zajištěna při předávací inventuře dne 7. ledna 1962 a kterou neodeslal.

Okresní soud v Chomutově uznal obžalovaného vinným trestným činem rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 odst. 1 písm. b) tr. zák. za to, že v lednu 1962 jako vedoucí hostince dával zboží na úvěr soukromým osobám, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn, a to nejméně do částky 800,- Kčs. Za to byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 3 měsíců, podmíněně na zkušební dobu 2 let. Podle § 229 odst. 1 tr. ř. byla jednota LSD se svým nárokem na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

Tento rozsudek se stal pravomocným.

Nejvyšší soud ke stížnosti pro porušení zákona podané předsedou Nejvyššího soudu tento rozsudek v celém rozsahu zrušil a okresnímu soudu v Chomutově uložil, aby ve věci znovu jednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Předseda Nejvyššího soudu ve stížnosti pro porušení zákona uvedl, že soud rozhodl o skutku, který nebyl předmětem obžaloby.

Nejvyšší soud shledal, že byl porušen zákon.

Porovnáním obžaloby a rozsudku je patrné, že soud uznal obžalovaného vinným zcela jiným skutkem, než který je uveden v žalobním návrhu, neboť žalováno bylo, že si obžalovaný zadržel tržbu 5082,- Kčs, která byla u něho zajištěna při předávací inventuře dne 7. ledna 1962 a uznán vinným byl za to, že dával na úvěr soukromým osobám.

Podle § 220 odst. 1 tr. ř. může soud rozhodnout jen o skutku, který je uveden v žalobním návrhu. Tento požadavek trestního řádu neznámá, že musí jít o naprostou shodnost žalobního návrhu a rozsudku, některé skutečnosti uvedené v žalobním návrhu mohou odpadnout, některé opět mohou přibýt, může se změnit částka uvedená v žalobním návrhu, nesmí se však měnit podstata jednání. Soud může tedy uznat obžalovaného vinným pouze za jednání, které je uvedeno v žalobním návrhu.

V daném případě učinil prokurátor předmětem obžaloby jednání obžalovaného, které spočívalo v úmyslném zadržení tržby. Okresní soud však uznal téhož obžalovaného vinným pro jednání, které spočívalo v poskytování věcí na úvěr soukromým osobám. Ačkoliv jde o téhož obžalovaného a totéž místo i dobu, jde o docela rozdílné jednání, než které je uvedeno v žalobním návrhu a pro které ostatně nebylo ani vzneseno obvinění. (srov. § 165 odst. 2, § 169 odst. 1, 172 odst. 2 tr. ř.). Jde proto i o jiný skutek.

Okresní soud pak sám v odůvodnění rozsudku uvedl, že v důsledku provedených důkazů má pochyby o tom, že by se obžalovaný dopustil trestné činnosti tím, že by neodevzdanou tržbu zadržel pro sebe, což dosvědčuje vyjádření JZD, že v kritické době dával družstvu na úvěr, což měl povoleno a na to okresní soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že proto z této trestné činnosti obžalovaného zprostil. Dále pak okresní soud uvedl, že obžalovaný se přiznává a svědek D. doznání potvrzuje, že dával soukromým osobám v hostinci na úvěr, a to asi do částky 800 - 1000,- Kčs a proto tuto činnost kvalifikoval jako rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 odst. 1 písm. b) tr. zák. Okresní soud uznal tedy obžalovaného vinným jiným skutkem než který byl uveden v obžalobě a tím porušil zákon v ustanovení § 220 odst. 1 tr. ř.

Bylo proto třeba napadený rozsudek zrušit.

Okresní soud při novém projednání, má-li za to, že skutek uvedený v obžalobě není prokázán, musí obžalovaného podle § 226 písm. a) nebo c) tr. ř. zprostit obžaloby.

Vyjdou-li při hlavním líčení najevo okolnosti ukazující na to, že se obžalovaný dopustil ještě dalšího skutku, který je trestným činem, musí okresní soud, jsou-li pro to splněny podmínky uvedené v § 221 odst. 2, tr. ř. postupovat podle citovaného ustanovení, nemůže však bez obžaloby o tomto skutku rozhodnout.

Při tom však je nutno přihlídnout k tomu, že skutečnost, že někdo poskytoval zboží na úvěr, sama o sobě nestačí pro závěr, že vedoucí prodejny se dopustil úmyslného trestného činu. K tomu, aby mohlo být rozhodnuto o zavinění v takovém případě, bylo by nutno zjistit další skutečnosti uvedené v rozh. č. 86/1956 sb. rozh. tr.